

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΝΙΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ

Ματαίωση και παράνοια

Η ματαίωση της κυβέρνησης είναι μεγάλη και η αντίδρασή της επικίνδυνη. Η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας ακυρώνει το μέτρο που η κυβέρνηση του Αλέξη Τσίπρα είχε αναγάγει σε κορυφαίο επίτευγμα, ως κεντρικό μοχλό της πολιτικής της. Η μάχη κατά της διαπλοκής και της «ολιγαρχίας» ήταν δική της εγχείρημα, χωρίς την καθοδήγηση της τρόικας, χωρίς τους περιορισμούς της οικονομικής κρίσης, αντίβαρο στην ταπείνωση της αναγκαστικής ανατροπής όλων των ψευδών υποσχέσεων που την έφεραν στην εξουσία. Με τον νόμο για την τηλεόραση, το κυβερνών κόμμα δήλωνε ότι παραμένει ριζοσπαστικό, ότι δεν συμβιβάζεται, ότι θα διαμορφώσει τη δημόσια ζωή και την κοινωνία όπως αυτό θέλει. Ήταν πολλά τα αυγά για ένα καλάθι.

Η διαδικασία που προηγήθηκε και η ετυμηγορία του ΣτΕ αποτελούν ή σημαντικό σταθμό στην ενηλικίωση του ΣΥ-

ΡΙΖΑ ή μια σύγκρουση με την πραγματικότητα, από την οποία το κόμμα δεν θα συνέλθει. Η ανάγκη να αποδεχθεί τους όρους των δανειστών –και νέο μνημόνιο– ήταν η πρώτη οδυνηρή επαφή της κυβέρνησης με την πραγματικότητα. Η απόφαση του ΣτΕ είναι η δεύτερη. Την πρώτη δοκιμασία την πέρασε ο ΣΥΡΙΖΑ με την ανοχή των ψηφοφόρων, κυρίως λόγω της απέχθειας που ένιωθαν για το παλιό σύστημα που κυριαρχούσε στη χώρα. Τη δεύτερη, η κυβέρνηση θα δυσκολευτεί να τη διαχειριστεί, επειδή παρουσίασε την υπόθεση της αδειοδότησης τηλεοπτικών καναλιών ως σύγκρουση με το παλιό κατεστημένο και αρχή νέας τάξης πραγμάτων. Η άμεση αντίδραση της κυβερνητικής εκπροσώπου μετά την απόφαση του ΣτΕ έδειξε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είχε προετοιμαστεί για μια ήπια διαχείριση ενδεχόμενης αρνητικής ετυμηγορίας. Οι δηλώσεις της κ. Ολγας Γεροβασίλη ήταν έντονα συναι-

σθηματικές και εκδικητικές: οι δικαστές καταδικάστηκαν για τα μνημόνια, για την καταστροφή της χώρας, για τα παιδιά που θα πεινάνε, για αβοήθητους νοσηλεύομενους, για την έλλειψη θέσεων σε παιδικούς σταθμούς.

Η αμετροέπεια εναντίον των φρουρών της συνταγματικότητας υπογραμμίζει ή μια ανησυχπητική ανωριμότητα ή έναν ακόμη πιο τρομακτικό κυνισμό. Ίσως και τα δύο. Όπως και αν είναι, δείχνει ότι η κυβέρνηση θα επενδύσει περισσότερο στην ένταση, επιδιώκοντας τον διχασμό και τη ρήξη, παρά στην προσπάθεια να σεβαστεί αυτό που ο κ. Τσίπρας διακήρυξε στην πρώτη του ομιλία στη Βουλή ως πρωθυπουργός – την πιστή τήρηση του Συντάγματος. Ο ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται σε σταυροδρόμι. Θα συνεχίσει με τον ανεργμάτιστο ακτιβισμό, με συγκρούσεις χωρίς προοπτική, ή θα επιλέξει τον δρόμο της ευθύνης, την προσπάθεια να διαχειριστεί μια χώρα με σοβαρά, ανοικτά

προβλήματα προς όφελος όλων των πολιτών; Δυστυχώς, είναι πολύ πιθανό η κυβέρνηση να κλειστεί μέσα στην παράνοια. Εως τώρα, τα στελέχη της φαίνεται να προτιμούν τη ρήξη παρά τη σύνεση. Είναι τέκνα ενός πολιτικού πολιτισμού που ηρωοποιεί τη σύγκρουση, όπου οι συμμετέχοντες δοξάζουν την εξουσία και την επιδιώκουν με κάθε μέσο, όπου τρέφονται από την ύπαρξη εχθρών και θεωρούν ήττα τον συμβιβασμό. Ενίοτε, τα κόμματα της αντιπολίτευσης, με τη δική τους συμπεριφορά, ενισχύουν το συγκρουσιακό κλίμα.

Η διάθεση για σύγκρουση είναι υγιής και επιβεβλημένη όταν η απειλή είναι από το εξωτερικό, όπως μας θυμίζει η σημερινή επέτειος. Όταν ο «εχθρός» είναι οι δημοκρατικοί θεσμοί και οι πολιτικοί αντίπαλοι, όταν οι πολιτικοί αδυνατούν να ωριμάσουν, είμαστε καταδικασμένοι σε διχασμό και επαναλαμβανόμενη αυτοκαταστροφή.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΑΣΟΣ ΤΣΑΚΙΡΟΓΛΟΥ

«Θέλει ο καναλάρχης να κρυφτεί κι η χαρά δεν τον αφήνει»

Αποκαταστάθηκε λοιπόν η νομιμότητα. Επιστρέφουμε στο status quo ante, δηλαδή στην καθολική ανομία στο ραδιοτηλεοπτικό τοπίο. Η χαρά στα πρόσωπα των συναδέλφων από τα «κομμένα» κανάλια τα έλεγε όλα. Το δε ρεπορτάζ με πλήρη αντικειμενικότητα. «Κατέρρευσε το βασικό αφήγημα της κυβέρνησης», «ισχυρό χαστούκι από το ΣτΕ στην κυβέρνηση», «το ΣτΕ αντιστάθηκε στην προσπάθεια παραβίασης του Συντάγματος», «Δρομολογούνται πολιτικές εξελίξεις». His master's voice! Και τα ΜΜΕ σε ρόλο μοχλού αλλαγής του πολιτικού σκηνικού. Λατινική Αμερική ένα πράγμα! Όσο για τους δικαστές; Μέρος τους απέδειξε ότι δεν μπορεί να ξεχωρίσει το ουσιαστικό από το φορμαλιστικό, το πρωτεύον από το δευτερεύον, αλλά και να αντιληφθεί την έννοια του δημοσίου συμφέροντος. Η απόφασή τους είναι σεβαστή, αλλά γεννά τεράστια ερωτήματα για μια Δικαιοσύνη καταφύγιο των απλών ανθρώπων και προστάτη των συμφερόντων τους. Ο Τσίπρας είχε δίκιο όταν έλεγε ότι είναι η ψήφος του λαού που ανεβάζει και κατεβάζει κυβερνήσεις και όχι οι αποφάσεις των δικαστηρίων, όμως σε κάθε περίπτωση η απόφαση του ΣτΕ περιπλέκει ακόμα περισσότερο την ήδη περίπλοκη πολιτική κατάσταση στη χώρα. Και δίνει ένα όπλο σε όσους τα προηγούμενα χρόνια ποδοπάτησαν επιδεικτικά τις συνταγματικές επιταγές και τα λαϊκά δικαιώματα.

Σε όσους σκοπίμως αρνήθηκαν να συναινέσουν στη συγκρότηση του ΕΣΡ, με μοναδικό στόχο να μην αλλάξει τίποτα στο καθεστώς της διαπλοκής και της αυθαιρεσίας. Τα αμαρτωλά κόμματα, χέρι χέρι με τους αμαρτωλούς τραπεζίτες και τους ακόμα πιο αμαρτωλούς καναλάρχες πανηγυρίζουν μια νίκη που ετοίμασαν διεξοδικά, μεθοδικά και οργανωμένα, εμφανίζοντας τους θύτες σαν θύματα.

Από την άλλη βέβαια, και όσον αφορά στην κυβέρνηση, αποδεικνύεται για ακόμα μια φορά ότι οι αυτοσχεδιασμοί και ο βολонταρισμός στην πολιτική έχουν κοντά ποδάρια. Το ίδιο και οι αυταπάτες για τους συσχετισμούς δύναμης. Είτε αυτοί αφορούν την Ευρώπη είτε την εσωτερική πολιτική σκηνή. Οι παλινωδίες, η έλλειψη συγκροτημένου σχεδίου και η βεβαιότητα ότι αρκεί να έχεις δίκιο για να νικήσεις στην πολιτική οδήγησαν σε ακόμα μία πολιτική ήττα.

Σήμερα χρειάζεται η γλώσσα της αλήθειας και όχι της καταγγελίας. Χρειάζεται να βγουν συμπεράσματα για το πώς μπορείς να κερδίσεις μια πολιτική μάχη με ουσιαστικό και συμβολικό περιεχόμενο. Τα 250 εκατομμύρια που, όπως έλεγε η κυβέρνηση, θα πήγαιναν σε κοινωνική πολιτική θα επιστρέψουν στις τσέπες από τις οποίες βγήκαν, αφού φαίνεται ότι δεν ήρθε ακόμα η ώρα «να πληρώσουν όσοι μέχρι σήμερα δεν το έκαναν».

ΑΥΓΗ

Μια διπλά σημαντική επίσκεψη

Η επίσκεψη ενός Αμερικανού προέδρου σε μια χώρα ποτέ δεν είναι εθιμοτυπική. Και σε χώρες μικρές, όπως η Ελλάδα, είναι πάντοτε ένα μείζον γεγονός. Ειδικά, όταν το αποχαιρετιστήριο ταξίδι ενός Αμερικανού προέδρου στην Ευρώπη περιλαμβάνει μόνο δύο σταθμούς, την Αθήνα και το Βερολίνο. Κι επιπλέον, όταν... προλογίζεται επισήμως από τον Λευκό Οίκο, όχι μόνο με τις γενικόλογες διπλωματικές φράσεις περί υπερατλαντικής φιλίας και συνεργασίας, και περί σεβασμού στο «λίκνο της δημοκρατίας», αλλά και με τη χρήση μιας λέξης - κλειδί: της «βιωσιμότητας» της ελληνικής οικονομίας, τις προσπάθειες για την επίτευξη της οποίας στηρίζει ο Μπάρακ Ομπάμα.

Είναι απολύτως βάσιμη, λοιπόν, η προσδοκία να πιέσει ο Αμερικανός πρόεδρος τους Ευρωπαίους εταίρους του και δανειστές μας να εφαρμόσουν σύντομα τις αποφάσεις που ελήφθησαν τον Μάιο στο Eurogroup για ελάφρυνση του ελληνικού χρέους. Άλλωστε, πολύ νωρίτερα ο υπουργός Οικονομικών των ΗΠΑ, Τζακ Λιου είχε διαμηνύσει ότι βούληση των ΗΠΑ είναι η διευθέτηση του ελληνικού χρέους πριν από τη λήξη της θητείας του Ομπάμα, στο τέλος του 2016.

Η αμερικανική ανάμειξη στο ζήτημα του χρέους δεν έχει να κάνει με μια προνομιακή σχέση της Ελλάδας με τις ΗΠΑ. Αυτό που ενδιαφέρει την αμερικανική κυβέρνηση είναι να σταθεροποιηθεί μακροπρόθεσμα η ελληνική οικονομία και η χώρα, τόσο για να μην προκαλέσει νέα... αναστάτωση στην Ευρώπη όσο και επειδή γειτνιάζει άμεσα με την καυτή Μέση Ανατολή και τον δύσκολο εταίρο στο ΝΑΤΟ, που λέγεται Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν. Ο Τούρκος πρόεδρος απειλεί καθημερινά με περαιτέρω ανάμειξη στην πυριτιδαποθήκη της Συρίας -το ζήτημα της οποίας θα συζητήσει ο Ομπάμα στο Βερολίνο με τους ηγέτες της Γερμανίας, της Γαλλίας, της Ιταλίας και της Βρετανίας-, ενώ κρατά ουσιαστικά τα «κλειδιά» του προσφυγικού για την Ευρώπη και παίζει σημαίνοντα ρόλο στην επίλυση -ή μη- του Κυπριακού.

Και με αυτήν την έννοια είναι μείζονος σημασίας η επίσκεψη Ομπάμα στην Αθήνα, σε μια στιγμή που ο ένοικος του προεδρικού μεγάρου της Άγκυρας αμφισβητεί τη Συνθήκη της Λωζάννης και περιγράφει με λυρικό τρόπο τα οθωμανικά του όνειρα, τα τουρκικά «σύνορα της καρδιάς».